

- Lezing: Psalm 90
- Zingen: Tussentijds 203
- Verkondiging

Van Vasalis het volgende gedicht -

Eb

Ik trek mij terug en wacht.
Dit is de tijd die niet verloren gaat:
iedre minuut zet zich in toekomst om.
Ik ben een oceaan van wachten,
waterdun omhuld door 't ogenblik.
Zuigend eb van het gemoed,
dat de minuten trekt en dat de vloed
diep in zijn duisternis bereidt.

Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

Als je een vluchtige blik werpt op de zee denk je: hier gebeurt niets.
Maar als je de tijd neemt, dan merk je dat er iets gebeurt, dat er iets gaat veranderen.
Zo langzaam dat je het eigenlijk niet kunt beschrijven, maar het is onmiskenbaar.
Water welt, of water wijkt.
Het water verandert stilaan van eb naar vloed en omgekeerd.
En iedere minuut wordt gebruikt om de toekomst vorm te geven
in een doorgaande, in een eeuwige beweging.
Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

De tijd gaat door terwijl je eigen tijd stil staat.
Ik stel me zo voor dat dat een ervaring is die past bij geboorte.
9 Maanden van wachten. En ook al rekent men van alles uit. Ieder kind komt op zijn of haar
eigen tijd.
En iedere geboorte duurt zoals het duurt. Soms lang.
Maar als het dan daar is, staat de tijd stil. Dat moment vergeet de mens nooit.
Zo'n moment gaat boven de tijd uit.
Een ander moment wanneer er op opeens iets gebeurt met de tijd is als er iemand sterft.
Soms komt de dood onverwacht.
Van het ene op het andere moment. Ineens is het voorbij.
En de schok is zo groot dat tijd stil staat.
De wereld draait wel door maar jij maakt het niet mee.
En soms is de tijd om te waken bij een lief mens die gaat sterven, om te wachten, dagen,
nachten.
Herinneringen vervullen de ruimte en de tijd krijgt eigenlijk een ander soortelijk gewicht.
Het gewone leven is niet meer zo belangrijk.
Kostbare momenten kunnen worden gedeeld. Deze tijd zul je nooit vergeten.

Na verloop van tijd komt je toch weer terug in de gewone dagelijkse tijd. Maar er iets veranderd.

Er is iemand geboren en je bent dezelfde niet meer.

Of je hebt afscheid genomen en je bent anders geworden.

De wereld kreeg een andere kleur. Hoe gaat het dan verder.

Tussen geboren worden en sterven liggen verschillende tijden, lange en korte.

Er zijn momenten dat de vloed je tegemoet komt met frisse golven,

of over je heen spoelt met onoverzichtelijke branding.

En momenten van Eb, waarin de wereld zich nieuw aan je openbaart met ongekende mogelijkheden,

of waarin je het leven als droog en diepwegzinkend in zuigende zeeklei kunt zien.

Is er geen tijd? Of is er niets dan tijd?

Heer, u bent ons een toevlucht geweest van geslacht op geslacht.

Nog voor de bergen waren geboren, vooru aarde en land had gebaard –

u bent, o God, van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Psalm 90. Een psalm waarin geen tijd is. Of misschien ook niets dan tijd.

Er wordt gesproken van de mensen en van de dingen die gaan en die komen – geslachten die elkaar opvolgen.

En van de jaren die in elkaars verlengde liggen.

Van de tijd die voortraast – duizend jaar als wake in de nacht.

En van de tijd die stilstaat in de eeuwigheid van God die is van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Een psalm die zeer verbonden is met momenten waarop de tijd een verandering ondergaat.

De Oudejaarspsalm. En ook wel de psalm van oude mensen die sterven.

De psalm is beslist geen stilstand –

de beweging van eb en vloed, van heen en weer geslingerd worden in de heftigheden van het leven

wordt er in verwoord.

Heftige woorden waarin de intensiteit van het leven de orde komt.

Het verlangen naar gekend worden.

Het opzien naar de God die de grootheid van schepping en schepselen omvangt.

Het verhouden tot de dingen die schuren in het leven,

de hardheid, de tijdelijkheid, de boosheid, de ellende.

Alles, alles wordt in verband gebracht met God die is van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Niet om te weten waarom de dingen zijn, zoals ze zijn.

Niet om op te lossen wat menselijkerwijze vragen blijven.

En ook niet om weg te nemen wat voor ons mensen te zwaar is.

Ons tijdelijke, korte, heftige en lange leven - het wordt in verband gebracht bij God vanuit eerbied.

Van uit geloof.

Vanuit de hoop dat door onze dagen te tellen, of anders gezegd,

onze tijdelijkheid onder ogen te zien, de wijsheid van God ons hart vervult.

Wijsheid, die ons leven in perspectief kan zien.

Wijsheid waarin het werk van onze handen opgenomen wordt in de bevestigende eeuwigheid van God.

Hier vanavond zijn wij bijeen – wijkgemeenten van de Protestantse gemeente Zwolle die de golven van de tijd ondergaan.

Wij weten van de eeuwige God,

wij zingen vanavond van de goede machten van God in wie wij trouw en stil geborgen zijn.

En wij weten van de roerige tijden waarin wij ons als wijkgemeenten bevinden.

Roerig voor ons zoals wij hier zijn als Jeruzalemkerkgemeente –

want onze aardse tijd vraagt het moeilijke:

afscheid nemen van een gebouw waar geloof werd gedeeld en waar mensen verbonden zijn met elkaar in Gods naam.

De golven van de tijd beuken aan het gebouw. En beuken op de gemeenschap. En beuken daarmee ook op vertrouwd geloof.

En de tijden zijn roerig voor ons zoals wij hier zijn als Oosterkerkgemeente –

hier vormen wij een nieuwe gemeenschap.

Twee groepen mensen die de handen ineenslaan en

elkaar langzaam maar zeker vinden in een nieuwe manier van doen, onder dit gezamenlijke dak.

Die als nieuw en één bijeen waren in de kerstviering van een week geleden,

groots was die en met velen - mensen die elkaar vonden in gezamenlijkheid

onder het bemoedigende kerstevangelie –

de tijdelijkheid van de stal die plaats bood aan de eeuwigheid van God.

En hier, de Oosterkerkgemeente, die zich ook kwetsbaar weet te midden van de golven:

want hoe vormen wij een nieuwe gemeente,

straks samen met de Jeruzalemkerkgemeente?

- een gemeente die de tand des tijds, die de golven van de zeeën, en die stilstand van laagtij kan doorstaan?

Een gemeente die fier is en betrokken,

die de wereld op het oog heeft en die leeft met God?

Het zijn vragen waar u en ik niet één twee drie een antwoord op hebben.

Maar het antwoord heeft een basis in de dingen van deze Oudejaarsavond –

hoe wij ons staande houden in de getijden van eb en vloed.

Hoe wij ons telkens weer in nieuwe tijden richten op de God die is van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Zo is onze gemeente de plaats,

waar die dingen vanzelfsprekend, intensief en in alle diversiteit aan de orde komen .

De verhouding van ons kwetsbare en harde bestaan

in de samenhang met verleden en toekomst, met oer begin en toekomstige eeuwigheid.

En zo is deze gemeente de plaats zijn waar de verbanden zichtbaar blijven

tussen de tijdelijkheid van ons aller leven –

met alle vreugde en verdriet en boosheid en angst die dat meebrengt.

Het verband tussen tijdelijkheid en eeuwigheid –

dat wij mensen niet de eersten zijn in dit spanningsveld.
En dat ons aller leven meegenomen wordt als een dag in de eeuwigheid van God.
Het leven krijgt waarde als je het kunt zien in samenhang met grootheid van God.
En de grootheid van God benadrukt dat een mens zijn beperktheid onder ogen ziet,
zonder dat het leven voor niets is.

Gemeente zijn – mensen die samen optrekken in Gods naam –
dat betekent dat het ogenblik van ons leven zich geplaatst weet in een oceaan van wachten.
En het betekent ook dat er een doorgaan is,
ondanks alles wat butst en beukt op onze geloofsgemeenschappen,
doorgaan met zingen, en bidden, met luisteren en denken.
Met dienen! Met geloven.
Doorgaan in het vertrouwen dat de bevestiging gevraagd kan worden – aan God ‘het werk
van onze handen, bevestig dat’.
Doorgaan met het leven,
geslachten gaan, geslachten zullen komen: wij zijn in uw ontferming opgenomen.
Dat geeft kracht aan ons gemeente-zijn, ons leven, ons geloof -

Het geheel te zien als een golvende beweging, op en neergaand, blijvend,
en die haar kracht ontleend een dragende kracht die eeuwig is –
Aan God die er is in de tijden van eb en in tijden van vloed. In de eeuwigdurende beweging
van tijd en eeuwigheid.

Ons leven gaat verder – een en al beweging, opgenomen in de vloed. Wachtend bij eb.
Momenten waarop de vloed ons tegemoet komt met frisse golven, of over ons heen spoelt
met onoverzichtelijke branding.
En momenten van Eb, waarin de wereld zich nieuw aan ons openbaart met ongekende
mogelijkheden,
of waarin het leven als droog en diepwegzinkend in zuigende zeelei ervaren wordt.
Niemand ontkomt aan die beweging.
En al die komende en gaande golven – blijven wij luisteren naar de vertrouwde woorden:
Heer, u bent ons een toevlucht geweest van geslacht op geslacht.
Nog voor de bergen waren geboren,
voor u aarde en land had gebaard –
u ben, o God, van eeuwigheid en tot eeuwigheid.

Moge het zo zijn voor ons allen.
Heil en zegen toegewenst voor de tijd die komt.
Amen